

Nyomból is megárt a sok

Kiadó: Universal Hungary

Részlet a könyvből:

„1. A Janice Hobster rejtély 1. Ray Gibbson és Franklyn Colt nyomozók szótlánul autóztak az éjszakában egy gyilkosság helyszínére igyekezve. Gibbson megigazította a nyakkendőjét, a volánnál ülő társára nézett, majd leemelte a műszerfalról a borítékot, melyen kettejük neve szerepelt. Kinyitotta és hangosan felolvasta az egy szót tartalmazó üzenetet: – KEZDŐDIK. Colt bólintott egyet, és a társa felé fordult. – Mit tudunk az áldozatról? – kérdezte. – Még semmit. Éppen oda tartunk – válaszolta Gibbson. – Értem – töprengett Colt, és az első beszélgetés nehézségeit legyűrve fürkészte új társát, akit csupán tíz másodperce ismert. Azóta, hogy maga mellett találta az autójában. – Ez az első ügye a városban? – érdeklődött. – Igen. – Nekem is – bólogatott Colt. Gibbson felhúzta a szemöldökét, és megcsóválta a fejét. – Az nem lehet. – Miért nem? – Ray Gibbson és Franklyn Colt nyomozók szótlánul autóztak az éjszakában egy gyilkosság helyszínére igyekezve. Gibbson megigazította a nyakkendőjét, a volánnál ülő társára nézett, majd leemelte a műszerfalról a borítékot, melyen kettejük neve szerepelt. Kinyitotta és hangosan felolvasta az egy szót tartalmazó üzenetet:

– KEZDŐDIK.

Colt bólintott egyet, és a társa felé fordult.

– Mit tudunk az áldozatról? – kérdezte.

– Még semmit. Éppen oda tartunk – válaszolta Gibbson.

– Értem – töprengett Colt, és az első beszélgetés nehézségeit legyűrve fürkészte új társát, akit csupán tíz másodperce ismert. Azóta, hogy maga mellett találta az autójában. – Ez az első ügye a városban? – érdeklődött.

– Igen.

– Nekem is – bólogatott Colt.

Gibbson felhúzta a szemöldökét, és megcsóválta a fejét.

– Az nem lehet.

– Miért nem?

– Mert a történet szerint én egy fiatal, tapasztalatlan nyomozót alakítok, aki elég vakmerő és hirtelen természetű. A hirtelenségem és vakmerőségem a vesztemet jelentené, ezért van mellettem a rutinos, idős társam, aki kordában tartja az indulataim – magyarázta.

Colt átgondolta a hallottakat, majd előkapta a zsebéből a jegyzetfüzetét, fellapozta az első oldalát és olvasni kezdte: – A NEVEM FRANKLYN COLT. ÖTVENKÉT ÉVES, MEGFÁRADT NYOMOZÓ VAGYOK. VAN EGY FELESÉGEM, HILDA, AKIVEL TIZENKÉT ÉVE ELHIDEGÜLTÜNK EGYMÁSTÓL. KÉT GYEREKEM MÁR FELNÖTT, FIAM JELENLEG AUTÓKERESKEDŐKÉNT DOLGOZIK, LÁNYOM AZ EGYETEMEN TANÍT BIOLÓGIÁT. MINDEN BOLDOGSÁGOMAT A MUNKÁMBAN LELEM, EGY IDEJE A NYUGDÍJAZÁST FONTOLGATOM. AZ UTOLSÓ ÜGYEM EGY REJTÉLYES GYILKOSSÁG, AMINEK MEGOLDÁSÁHOZ FIATAL ÉS TAPASZTALATLAN TÁRSAT KAPOK. NEM KEDVELEM AZ ÚJ TÁRSAM, MERT MINDIG IS MAGÁNYOSAN DOLGOZTAM, EZÉRT IDEGESÍT ENNEK A FIATAL ÉS TAPASZTALATLAN NYOMOZÓNAK A JELENLÉTE, DE EZ A TÖRTÉNET ALAKULÁSA KÖZBEN VÁLTOZNI FOG, ÉS MEG FOGOM KEDVELNI – olvasta fel Colt.

– Ez igazán érdekes – töprengett Gibbson.

– Micsoda?

– Hogy ez az utolsó ügye. Ez azt jelenti, hogy ebben a részben én kitanulom magától amit lehet, aztán tovább nyomozok egyedül.

– Tovább nyomoz egyedül?

– Igen. Én az első nyolc részre szerződtem az Írónál. Ha magának ez az egyetlen része, akkor csupán a betanításom, és az én bonyolult karakterem bevezetése a szerepe.

– Nem létezik! Nyolc rész? És én ennek a végén nyugdíjba megyek? Nem, ez így nincs rendjén. Beszélnem kell az Íróval – csattant fel Colt.

– Az Íróval nem lehet kapcsolatot létesíteni. Tilos. Ez a szabály.

– Nem érdekelnek a szabályok! Hahó! – dőlt előre Colt a kormányhoz, és a szélvédőn át az ég felé nézett. – Író! Ez így nem lehet! Gibbson túl fiatal és tapasztalatlan nyolc részhez. Szüksége van a rutinomra. Egyedül nem fog neki menni, szüksége van társra, hogy valakivel meg tudja beszélni a gondolatait, máskülönben töprengő és unalmas karakter lesz, ráadásul a nyomozás folyamata is a fejében fog játszódni. Élvezhetetlenné teszi egyedül az egészet! – kiabálta az ég felé.

Gibbson csendben figyelte és várta, hogy mi fog történni. Az autó műszerfalán újabb boríték jelent meg, rajta Colt nevével. Colt fél kézzel a kormányt fogta, másik kezével leemelte a borítékot, felnyitotta és elolvasta a rövid üzenetét.

– Jó hír? – kérdezte Gibbson.

– Igen. Az áll benne, hogy bizonytalan ideig elhalasztották a nyugdíjazásomat, így állandó társakká váltunk, és én ennek továbbra sem örülök. Valamint az áll még benne, hogy ne próbáljam befolyásolni az Írót a továbbiakban, mert kiírja a karakteremet – mondta.

– Tehát társak lettünk. Ennek én sem örülök – csóválta a fejét Gibbson.

– Miért nem? Maga fiatal, szüksége van a tapasztalt társra.

– Igen, bizonyára. Az elmém mélyén ezt tudom, de. – kezdte, és előkapta a saját jegyzetfüzetét. Kinyitotta az első oldalon, és folytatta: – DE ALAPJAIBAN VÉVE EGY OKTONDI, LÁZADÓ NYOMOZÓ VAGYOK, TELE FIATALOS LENDÜLETTEL ÉS KAPKODÁSI KÉNYSZERREL. MÉLYEN VANNAK ÉRZÉSEIM, DE EZEKET TELJESEN ELNYOMOM – fejezte be az olvasást.

– Tehát így állunk. Ketten egy ügyön, a fiatal, kapkodó és az öreg, rutinos.

Belekényszerültünk abba a szituációba, hogy megtanuljunk együtt dolgozni.

– Elég elcsépelet sztorinak tűnik. Mindig így kezdődik. – vont a vállát Gibbson.

Colt hirtelen félrerántotta a kormányt, és csak hajsza hűján kerülte el, hogy a kamion (ami hirtelen, minden ok nélkül áttért a szembe jövő sávba) beléjük hajtson.

– Látta ezt? A semmiből jött! – kiabálta reszketve Gibbson.

– Ne becsmérelje az Írót, mert kiír mindkettőnk a történetből – válaszolta Colt egyszerűen.

2.

Egy sötét sikátorban parkolták le az autót. A környék kihalt volt, sötét és komor. A csatornákból felszálló gőz nyomasztóbbá tette a helyszínt.

Odasétáltak a járdán ácsorgó egyenruhás felé. A rendőr mellett egy hulla feküdt, élettelenül.

– Hulla feküdt élettelenül? Hát hogy máshogy feküdhethetne? – kérdezte Colt.

Colt hirtelen megtántorodott és megszédült. Gibbson elkapta a kezét és megvárták, hogy elmúljon a hirtelen rosszul.

– Maga mondta, hogy ne piszkáljuk az Írót – szólt rá Gibbson. Colt legyintett, és továbbindultak a tetthelyhez.

Odasétáltak a járdán ácsorgó egyenruhás felé. A rendőr mellett egy hulla feküdt, holtan.

– Így már jobb – biccentett Colt, és a rendőrhöz fordult.

– Mit kaptunk ma, Chaplin? – érdeklődött a hullát méregetve.

– Új egyenruhákat. A rendőrkapitány évek óta indítványozta, hogy megkapjuk az új ruhákat, amik dizájnosabbak, és sokkal jobban bírják a hideget. Ma szállították ki őket – magyarázta. Colt összeráncolta a szemöldökét.

– Értem. És mi a helyzet az áldozattal? – tette fel a kérdést máshogy.

– Nem tudom, egyszer csak itt teremtem, és a hulla már itt volt, így. A szerepem szerint névtelen bejelentést kaptunk, és engem küldtek a helyszínre – válaszolta Chaplin.

– Mióta halott? – méregette Colt az áldozatot.

- A testmerevség alapján nem tudom megállapítani – vont a vállát Chaplin.
- Miért nem? – kérdezte Colt.
- Mert én rendőr vagyok és nem orvosszakértő. A karakterem túlon túl egyszerű, a történet folyamán csak ritkán bukkanok fel, általában azért, hogy legyen valaki a helyszínen, mire maguk ideérnek.
- Értem Chaplin.
- Azonban amíg váraoztam, megfigyeltem a hullát és láttam, hogy az órája megállt este nyolc óra tizennégy perckor – mutatott Chaplin a halott nő karjára.
- Ezek szerint a halál beállta akkor történt – folyt bele a beszélgetésbe Gibbson.
- Nem. Ez csak annyit jelent, hogy akkor merült le az óra eleme – csóválta a fejét Colt. Gibbson megrántotta a vállát, és Chaplinhez fordult.
- Ez valóban kiváló minőségű egyenruha.
- Gibbson, lenne szíves a munkára összpontosítani? Jöjjön ide és segítsen – szólt rá Colt.
- Igenis, uram – bólintott, és az áldozat mellé lépett.
- Chaplin tétlenül váraozott, aztán mélyen belenézett a sötét éjszakába és megszólalt.
- Tudom, hogy többre is képes lennék. Rengeteg meghallgatáson jártam már, volt, ahol azt mondták, csak egy kicsit kell érnem, és kaphatok saját történetet is. Egy főszerepet. Igen. Egy igazi főszerepet, önálló dialógokkal, alám rendelt karakterekkel, teljes, egyoldalú háttértörténettel...
- Chaplin, mi a fenét csinál? – zökkenett ki Colt az elmerülésből.
- Én csak, gondoltam. – hebegte.
- Ne próbálja meg befolyásolni az Író! Inkább tegye a dolgát, és küldje el a bémészkodókat! – utasította. Chaplin körbenézett. A sikátor üres volt, csupán egy kalapos, rejtélyes alak sétált el az utca legvégén. Arcát és kilétét homály fedte.
- Nincs itt senki, aki bémészkodna – mondta.
- Hogyhogy nincs itt senki? Minden tetthelyen, ahol hullát találnak, vannak bémészkodók – értetlenkedett Gibbson.
- Abban a pillanatban egy csapat japán turista termelt mellettük. Tizenöten lehettek, fényképezőgéppel és videokamerákkal a kezükben. Először értetlenül néztek egymásra, és a különös környékre, aztán feleszméltek, a rendőrök számára érthetetlen nyelven beszélni kezdtek, és megfogták a gépeket. A vakuk villanása és a hirtelen támadt zsvaj étellel töltötte meg a kihalt sikátort.
- Chaplin, küldje el a bémészkodókat! – ismételte meg Colt.
- Kérem menjenek tovább, ez egy tetthely! – próbálta a kezeivel hátrébb terelni a japánokat, de azok nem hátráltak.
- Nem értik amit mondok – fordult vissza Colték felé Chaplin tanácsstalanul.
- Író! Chaplin nem beszél japánul, nem tudja elzavarni őket – nézett az ég felé Colt. Pár pillanatig várták, hogy Chaplin átváltson japán nyelvre, és elzavarja a bémészkodókat, de ez nem történt meg.
- Talán a hitelesség szempontjából nem lehet, hogy Chaplin japánul magyarázzon. Elvégre csak egy helyi zsaru. Ha beszélne japánul, kéne hozzá egy háttértörténet, és az ő karakterének nincs akkora jelentősége, hogy háttértörténetet kapjon – elmélkedett Colt.
- Igen, ez igaz. Chaplin, oldja meg valahogy! – szólt rá Gibbson, és a hullához fordult.
- Na szóval, mit tudunk az áldozatról?
- Úgy gondolom, hogy táncosnő lehetett.
- Miből gondolja?
- A két és fél méteres rúd, amit a kezében szorít. Nézze csak meg! – mutatott a nő kezére, ami rákulcsolódott egy ezüstrúdra. – Ez színpadli kellék, a táncosnők produkciójához tartozik.
- Ezek szerint a gyilkossági helyszín egy lokál, vagy bár. Azt mondom, induljunk el ezen a nyomon – tanácsolta Gibbson.
- Lassan a testtel nyomozó! Ez lehet megtévesztés is. A rudat a kezébe adhatták utólag

is. Pont azért, hogy rossz nyomon induljunk el. Gibbson, maga túl hirtelen és jóképű ember. Sokat kell még tanulnia.

– Miért mondja, hogy jóképű vagyok?

– Mert ez eddig nem derült ki. Valahogy be kell vezetnem a külső vonásait is a történetbe. Már csak a szimpátia miatt is. Az én karakterem eleve szeretetreméltó, hiszen bölcs és idős. Maga viszont csak a külsőségeiből szerezhetsz szimpatizánsokat – magyarázta. Gibbson végignézett magán, beletúrt dús, hullámos hajába, ami a vállaira omlott, és elismerően bólintott egyet.

– Azt mondtam jóképű, nem azt, hogy gigoló! – förmedt rá Colt.

Gibbson lebiggyesztette az ajkait, majd beletúrt rövidre nyírt, átlagos hajába.

– Gibbson, vegye elő a noteszét, és olvassa ki, mit tudunk az áldozatról! – utasította Colt.

– Honnan veszi, hogy a noteszomban van az információ?

– Itt vesztegelünk már több oldal óta. Ez az idő elég ahhoz, hogy az áldozatnak története legyen, és ez az információ a noteszébe kerüljön.

Gibbson fellapozta a noteszét, és döbbenten vette észre, hogy az áldozat adatai tényleg benne vannak. Felismerte saját, jellegzetes kézírását, apró, gyors, türelmetlen betűit, mintha csak sietve jegyzetelte volna le.

– AZ ÁLDOZAT NEVE JANICE HOBSTER. HUSZONÖT ÉVES, HELYI LAKOS, A VADGALAMB NEVEZETŰ LOKÁL ÁLLANDÓ TÁNCOSNŐJE. SZERET SÍELNI, VAN EGY MACSKÁJA, AMINEK KITTY A NEVE. SZÜLEI ELŐTT SZÉGYELLI SZAKMÁJÁT, ŐK A MAI NAPIG ÚGY TUDJÁK, HOGY EGYETEMRE JÁR. GYEREKKÉNT MEGNYERTE A TÍZÉVES KOROSZTÁLY ÁLLAMI SZÉPSÉGVERSENYÉT, TIZENEGY ÉVESEN AZ ORSZÁGOS VERSMONDÓ VERSENYT. TIZENKÉT ÉVESEN BICIKLIZÉS KÖZBEN LETÖRT A FOGA. TIZENHAT ÉVESEN MISS BIKININEK VÁLASZTOTTÁK. KEDVENC ÉTELE A MEXIKÓI TACO. ÉLETTÁRSA ROBIN G. KÉT ÉVE ÉLNEK EGYÜTT. ELSŐ CSÓKJA TIZENKÉT ÉVES KORÁBAN, EGY PARKBAN CSATTANT EL, A FIÚ, PETER HALLTER NEM SOKKAL UTÁNA SZAKÍTOTT VELE. ELSŐ.- olvasta Gibbson a noteszéből.

– Köszönöm Gibbson, ennyi elég lesz. Nem adhatunk ki túl sok személyes információt az áldozatról, mert ő a történetben csupán a keretet adja. Rólunk szól, nem róla – mondta.

– Értem uram. Tehát nincs szemtanú. Mi a helyzet a nyomokkal?

– Esett éjjel, minden nyomot elmosott az eső.

– Akkor reménytelen megtalálnunk a gyilkost. Azonnal menjünk el a Vadgalamb lokálba, és kérdezzünk ki mindenkit. Aki gyanús, lecsukatjuk.

– Lassan a testtel Gibbson! Maga túlságosan kapkod. Annyira tapasztalatlan, és mindig olyan jólöltözött – csóválta a fejét Colt.

– Jólöltözött? Köszönöm uram – simított végig hosszú, fekete bőrkabátján.

– Gibbson, maga nyomozó, nem a Batman! Tüntesse el azt a kabátot! Ezek az információk fontosak, ha nem mondom, akkor nem fogják tudni. De ne vigye túlzásba! Gibbson nagyot sóhajtott, végigsimított makulátlan öltönyén, és megigazította a nyakkendőjét. Nem tetszett neki annyira, mint a bőrkabát, de nyomozó volt, úgy is kellett kinéznie.

– Milyen nyomon fogunk elindulni? – érdeklődött Gibbson.

– Nyomozó, úgy gondolja, nincs szemtanúnk?

Gibbson végignézett a sikátoron. A japánok eltűntek, csupán Chaplin ácsorgott a közelükben. A hely kihalt volt, sötét és nyomasztó. Érezni lehetett a levegőben a nemrégiben elkövetett erőszak szagát. Az utca végén ismét elsétált a különös, arctalan ember kalapban.

– Ezt a fazont már láttam ma – mutatott felé Gibbson.

– Csak egy statiszta – legyintett Colt.

– Statiszta?

– Igen Gibbson, statiszta. Annyi a dolga, hogy a háttérben sétáljon és jelenlétével

izgalmasabbá, rejtélyesebbé tegye a helyszínt. Szokjon hozzá, sokszor fog még vele találkozni.

– Kérdezzük ki! Hátha látott valamit.

– Nem lehet. A statiszta soha nem lát semmit, akkor érkezik, amikor mi. A mi háttérünkben van, nem lehet vele kommunikálni, meg sem lehet közelíteni, mindig tart egy bizonyos távolságot. Ha közelebb megy hozzá, a statiszta is távolodik. Ő a mi háttérünk.

– Akkor valóban nincs nyom, amin elindulhatunk.

– Mindig van nyom. Látja ott azt a sánta kutyát? – mutatott Colt az út túloldalára, ahol egy kóbor, fekete kutya vonszolta a hátsó lábát.

– Igen uram – nézte Gibbson a szerencsétlen ebet.

– Lehet, hogy szemtanú. Lehet, hogy nem véletlenül húzza a lábát. Lehet, hogy nem véletlenül van itt – töprengett Colt, aztán Chaplinhez szólt. – Chaplin! Jöjjön ide! – Mikor a rendőr mellette termett, folytatta. – Vitesse a sánta kutyát a laborba, vizsgálják ki! Hátha tud valamit.

– Igenis uram – bólintott Chaplin, aztán befogta az állatot, és eltűnt vele.

– Akkor most várjuk az eredményeket?

– Nem tudom. Nem tudom. Az idő, és ha ezalatt csak itt állunk, unalmassá válik a történet. Valószínűleg végül majd a sánta kutyában rejlik a bűntény megoldása, de addig, hogy ne legyünk hasztalanok, más, hamis nyomon kell elindulnunk. Ártatlanokat kell megvádolnunk, hogy a végén csattanjon a történet.

– Semmilyen nyomon nem tudunk elindulni – csóválta a fejét Colt.

– Nézzünk körül.

Körbesétáltak az áldozat és a feltételezett tetthely környékén, nyomokat keresve. Pár pillanat múlva Colt felemelt egy borítékot a földről.

– Gibbson, jöjjön ide! Találtam egy nyomot, amin elindulhatunk.

Gibbson odasétált, és átvette a borítékot, amin az állt: NYOM.

Kibontotta, majd hangosan és jól érthetően felolvasta a tartalmát.

– AZ ÉLETTÁRS, ROBIN G.

– Tehát Robin G.-nél kezdjük. Őt kell először meggyanúsítanunk. Gibbson, vegye elő a noteszét, és mondja meg Robin G. adatait!

Gibbson előszedte noteszét, fellapozta, és megtalálta benne a saját kézírásával teleírt lapot.

– ROBIN G. SZÁZNYOLCVANÖT CENTI MAGAS, NYOLCVANKÉT KILÓ. JELENLEG KIDOBÓ EMBER A VADGALAMB SZÓRAKOZÓHELYEN. KÉT ÉVE ÉL EGYÜTT JANICE HOBSTER TÁNCOSNŐVEL, MÁR NEM SZERETI. HELYI SZKANDER BAJNOK, KEDVENC ITALA A BARNÁ SŐR. RENDSZERESEN CSALT A VIZSGÁIN, ÉS AMIKOR A TANÁR ÉSZREVETTE, MEGFENYEGETTE. LAKCÍME: CONRAD SÉTÁNY 25. – olvasta fel.

– Conrad sétány? Ismerem azt a helyet, a tengerparton van. Ott kezdjük. – indult el Colt a kocsira felé.

– Uram, és a hulla? – torpant meg Gibbson.

– Elszállították.

– Mikor?

– Ne kérdezzen Gibbson, jöjjön!

Gibbson hátrafordult, és látta, hogy a hulla eltűnt, csupán a sárga szalaggal elkerített kétszer két méteres kocka emlékeztetett arra, hogy a síkator egy bűntény helyszíne.

3.

A Conrad sétány 25 a tengerparton volt. A hófehér ház pillérekkel állt.

– Miért áll pillérekkel? – gondolkozott Gibbson, lábait nehezen emelte a süppedős homokban. Makulátlan cipője teleszóródott homokkal.

– A dagály miatt – magyarázta Colt.

– Értem. Gyönyörű környék, ez a város legszebb része. Olyan festői. Szívesen jövök ide munka után, csak leülök a homokba, és nézem a tengert – nézett szét Gibbson a csodás tengerparti sétányon.

– Azt hittem most érkezett a városba Gibbson! – ráncolta a szemöldökét Colt.

Gibbson fellapozta a jegyzetfüzetét.

– Valóban. De a karakterem magányos típus. Gondoltam ez szimpatikusabbá tesz. Tudja uram, tengerpart, homok, egy magányos férfi. – magyarázta.

Colt megcsóválta a fejét.

– Ne legyen érzelgős! Kemény, makacs zsarú a szerepe. Megérkeztünk a hátsó bejárathoz. – rázta meg a lábát Colt, miközben a tengerpart felől közelítették meg a házat.

– Miért nem mehettünk az első bejáratnál, az aszfalton?

– Mert az Író úgy gondolta, nem hagyhatja ki, hogy a tenger felől közelítünk egy házhoz, öltönyben, nehezen járva – felelte Colt.

Becsöngettek, és pár pillanat múlva egy nagydarab, izmos férfi nyitott ajtót rövidnadrágban, atlétában. Hunyorogva nézett a két rendőrré, kezét napellenzőként tette a homlokára.

– Éjszaka van – fordult Colt az ég felé.

– Éjszaka ez az ember dolgozik. Hiszen kidobó a Vadgalambban. Nem lehet éjszaka – rázta a fejét Gibbson. Mindketten csendben várták, hogy mi történik. Szemüket az ég felé meresztették.

Becsöngettek, és pár pillanat múlva egy nagydarab, izmos férfi nyitott ajtót rövidnadrágban, atlétában. Álmosnak tűnt.

– Remélem jó okuk van hajnalban zavarni, amikor csupán fél órája értem haza a munkából! – förmedt rájuk.

– Ezek szerint a hulla mellett sok időt töltöttünk, és mire autóval ideértünk, hajnalodni kezdett – súgta Colt Gibbson fülébe az elméletét.

– Igen, bölcs megoldás. Így az emberünk hazaért a munkából – biccentett elismerően a fiatal nyomozó. (Gibbson még nem tudta, de hamarosan fizetésemelés elé nézett.)

Colt az álmos férfi felé fordult.

– Ismeri ön ezt a személyt? – adott át egy fényképet.

Robin G. sokáig nézte a fényképet, aztán megrázta a fejét.

– Nem, sohasem láttam.

– Rendben van – akarta visszatenni a képet a zsebébe, de Gibbson kivette a kezéből.

A fényképen egy idős, ősz férfi volt látható, napszemüvegben. Egy asztalnál ült több gyanús alak társaságában, egy kis olasz kávézó teraszán.

– Ki ez? – kérdezte Gibbson.

– Huszonöt éve körözzük. Sikkasztott, és hidegvérrel megölte a könyvelőjét.

– És miért kérdezte, hogy ez az ember ismeri-e?

– Sose lehet tudni. – vont a vállát Colt, majd újra az ajtóban ácsorgó Robin G. felé fordult.

– Uram, meg tudná mondani, hogy hol tartózkodott múlt éjszaka?

– Dolgoztam a Vadgalambban.

– Meg tudja ezt erősíteni valaki?

– Igen. Úgy négyszáz vendég fordult meg az éjszaka folyamán, valamennyit én engedtem be.

– Értem – bólintott Colt, majd Gibbsonra nézett. – Magára szükségem van, együtt kell nyomoznunk. Viszont kéne valaki, aki. – töprengett, majd észrevette, hogy Chaplin a tengerparton sétál. – Á, meg is van. Chaplin! – üvöltött, mire a rendőr feléjük sietett.

– Igen uram?

– Jó hogy itt van. Ellenőrizze ennek az embernek az állítását, hallgassa ki a négyszáz szemtanút – utasította, mire a rendőr elment.

– És miután végzett a munkával, mit csinált? – faggatta tovább Gibbson.
– Hazajöttem, és aludtam. Ennek már vagy negyven perce – válaszolta Robin G.
– Meg tudja erősíteni ezt valaki?
– Nem, egyedül voltam.
– Ez igazán érdekes. – ráncolta a szemöldökét Gibbson.
– Gibbson, a nőt valamikor tegnap délután ölték meg – súgta felé Colt.
– Tudom. De ez az ember hazudik! Maga egy hidegvérű gyilkos! Vallja be! Vallja már be! – ragadta meg Gibbson Robin G. vállát, és rángatni kezdte.
– Engedje el Gibbson! – szólt rá Colt. – Maga nagyon forrófejű ember, még akkor is, ha végtelenül jó humora van.
– Köszönöm uram – mosolyodott el Gibbson.
– Nézze Robin G. Attól tartok rossz hírt kell közölnünk magával. A barátnőjét a tegnapi nap folyamán megölték.
Robin G. arca elfehéredett, végtagjai elernyedtek. Az ajtófélfába kapaszkodott és hitetlenül nézett a nyomozókra.
– Istenem, Clara! – suttogta fátyolos tekintettel.
– Álljon meg a menet. Milyen Clara? – állította le Colt egyetlen kézmozdulatával a szimfonikus zenekart, ami Robin G. fájdalma alá játszotta a zenét.
– A barátnőm, Clara – szípogetta.
– Uram, Janice Hobster, akiről beszélünk. A meggyilkolt nő. Tudomásunk van róla, hogy az ön élettársa.
– Nem, Janice-szel szakítottunk két napja.
– Mi volt az oka?
– Clara.
– Értem. Tehát Janice Hobstert a tegnapi nap folyamán meggyilkolták – ismételte Gibbson.
– Ó Istenem. Janice! Ez szörnyű! – csóválta a fejét szomorúan Robin G., és a szimfonikus zene hallatán újra eleredtek a könnyei, feltörtek az emlékek, a közös pillanatok, Janice mosolya. Gibbson és Colt összeszorult szívvel néztek a tenger felé, amerre Robin G. emlékei kivetítődtek.
– Álljunk meg egy percre! Azt a láncot magától kapta? – kérdezte Colt a megállított emlékképet nézve.
– Igen, tőlem – hunyorított Robin G. is, hogy jól láthassa az apró láncot a távolba vetülő képen. – Sosem vált volna meg tőle, mindig a nyakában volt.
– Az áldozaton nem volt ilyen nyaklánc! – jelentette ki magabiztosan Colt, és engedte, hogy az emlékképek tovább pörögjenek.
– Ezek szerint a gyilkos ellopta tőle – következtetett Gibbson.
– Ne legyen hirtelen Gibbson! Az is lehet, hogy az áldozat elveszítette azt a nyakláncot.
– Ha elhagyta, sose bocsátom meg neki! – szólt bele Robin G.
Mindketten kérdően néztek a férfira.
– Maga gyászoljon Robin G. És csendben, ha kérhetem! – utasította Colt.
– Hogyan tovább? – kérdezte Gibbson.
– Először is megkeressük Clarat.
– Az új barátnőt?
– Igen Gibbson. A szerelem sok mindenre képes. Ha Janice féltékenységében Clarara támadt, könnyen előfordulhatott, hogy megütötte Clarat – mondta.
– Igen, ez lehetséges. És utána mi történhetett?
– Ezt kell kiderítenünk Gibbson. Valószínűleg az történhetett, hogy Robin G. miatt összeszólalkozott a két nő, lehet, hogy tettelegességig is fajult. Talán az áldozat megütötte Clarat. Aztán szétváltak, és valaki megölte Janice-t. Nekünk azt kell kiderítenünk, ki tette – magyarázta. Gibbson végiggondolta a hallottakat.
Chaplin sétált feléjük.
– Mit derített ki Chaplin?

– Háromszázkilencvenhét ember vallotta, hogy Robin G. tegnap este hét órától ma hajnali fél ötig a Vadgalamb nevezetű lokálban tartózkodott, és dolgozott. Két ember semmire sem emlékszik az elmúlt éjszakából, egy ember pedig azontúl, hogy alátámasztotta az alibijét, fel is jelentette erőszakos bántalmazásért – számolt be nekik.

Robin G. elfehéredett.

– Verekedés történt, én csak visszaütöttem – védte magát.

– Rendben van Robin. Azonban a két ember, akik nem emlékeznek a jelenlétére, megerősítik azt a gyanúkat, hogy hazudott nekünk. Így most őrizetbe vesszük.

– Várjanak! Az a két ember nemcsak rám nem emlékszik. Semmire sem emlékeznek, részegek voltak! – hadakozott.

– Sajnálom – csóválta a fejét Colt. – Chaplin, vegye őrizetbe ezt az embert! – utasította. A rendőr megbilincselte és elvezette. Robin G. szomorúan hagyta. Mikor elhaladtak Colték mellett, felemelte a fejét, és rájuk nézett.

– Hogyan ölték meg Janice-t? – kérdezte.

– Meggyilkolták – válaszolta Gibbson. Robin G. fájdalmasan lesütötte a szemét, és az emlékképek újra kivetültek a tenger fölé, az égboltra. Mindannyian nézték pár pillanatig, aztán Chaplin elvezette a gyanúsítottat.

– Gibbson, a jegyzetfüzetét – sóhajtott Colt.

– Igenis, uram. Tényleg azt hiszi, hogy ő tette? – kérdezte Gibbson, szájalommal nézve a gyanúsított után.

– Nem, biztosan nem ő tette.

– Akkor miért kellett lecsukni?

– Egyrészt, mert nem volt százszázalékos alibije. Másrészt pedig, az ő karaktere lesz a történet végén, akitől bocsánatot kell kérnünk. És ahhoz előtte le kell csukni. Na olvasson Gibbson!

Gibbson fellapozta a jegyzetfüzetét.

– CLARA WALHALTERBANERST. HUSZONÖT ÉVES, EGYEDÜLÁLLÓ NŐ. KÉT NAPJA A VADGALAMB NEVEZETŰ LOKÁLBAN SZÓRAKOZOTT, AMIKOR MEGISMERKEDETT ROBIN G.-VEL. EGY SZAKÍTÁS OKOZÓJA, KEDVENC SZÍNE A LILA, KOZMETIKUSKÉNT DOLGOZIK A NATURAL BORN UGLY NEVEZETŰ SZÉPSÉGSZALONBAN. KÉT ÉVE, FEBRUÁR MÁSODIKÁN, KEDDEN, MEGVÁLASZTOTTÁK A NAP DOLGOZÓJÁNAK. FIATALABB KORÁBAN KOSÁRLABDÁZOTT, ETTŐL ERŐSEK A VÁLLAI – olvasta fel.

– Annyira erősek a vállai, hogy gyilkoljon? – tette fel a kérdést összehúzott szemekkel Colt.

– Nem tudom uram. Ez válltól függ? – kérdezett vissza Gibbson.

– Ez sok mindentől függ Gibbson. Maga nagyon tapasztalatlan még, pedig remek spagettit tud főzni.

– Köszönöm uram.

4.

A Natural Born Ugly szépségszalon csupán félóránnyira volt Robin G. tengerparti házától. Az üzletet neonnal világították ki, kirakatába természetellenesen csúnya nők képét ragasztották.

Gibbson fintorogva nézte a szakállas nők képeit, majd bement Colt után. A helység tele volt nőkkel, így mikor Gibbson belépett, több tucat fürkésző női szempár meredt rá.

Elmosolyodott, elővette a jelvényét, és rutinosan körbemutatta. Büszkén figyelte, ahogyan a nők ámulva méregetik, és vágyakozó tekintettel merednek rá.

– Vágyakozva? Nem túlzás ez? – lépett mellé Colt.

– Ne már! Annyira élvezem – mondta Gibbson.

– Nem baj! Mi itt nyomozunk! – csóválta a fejét Colt.

Gibbson fintorogva nézte a szakállas nők képeit, majd bement Colt után. A helység tele

volt nőekkel, így mikor Gibbson belépett, több tucat fürkésző női szempár meredt rá. Elmosolyodott, elővette a jelvényét, és rutinosan körbemutatta. A jelenettől kitört a pánik, a nők sikoltozva pattantak fel, felkapták a táskájukat, és hanyatt-homlok menekültek a kijárat felé. Többen nekiütköztek Gibbsonnak, ügyet sem vetettek rá, egy teltkarcsú asszony még fel is lökte. Hét másodperc alatt kiürült az egész üzlet, csak az alkalmazottak maradtak. Colt kezét nyújtott a földön ülő Gibbsonnak, aki értetlenül nézett körbe. Miután felállt, mindketten a pulthoz igyekeztek.

– Clara Walhalterbanerst keressük – szolt Colt a pultban álló lányhoz, aki rendíthetetlenül rágott egy hatalmas rágógumit.

– Hátul, a kozmetikai részlegnél – mutatott unottan maga mögé, majd felvonta az egyik szemöldökét, és Gibbsonhoz fordult. – És magának miben segíthetek?

Gibbson elmosolyodott, és szintén felvonta az egyik szemöldökét.

– Gibbson, jöjjön, különben feldühíti az Írót! – szakította félbe Colt az idilli jelenetet.

– Rám férne egy kis kikapcsolódás. Már több oldal óta dolgozok. F fiatal vagyok, és lázadó. Az áll a jegyzetfüzetemben, hogy alkoholproblémákkal is küszködtem – feleselt.

– Ha konok, akkor magára vessen. Én megkeresem Miss Walhalterbanerst – legyintett lemondóan, és az üzlethelység hátuljába igyekezett. Gibbson visszafordult a pultban álló szőkeséghez, aki intett neki, és egy függönnyel leválasztott részhez vezette.

Colt a kozmetikai részleghez érve azonnal megtalálta Clarát, aki arcmasszázst adott az egyik kliensének.

– Miss Walhalterbanerst, beszélhetnénk négyszemközt? – kérdezte Colt.

– Kérem, szólítson Clarának – mosolygott.

– Hálásan köszönöm – bólintott Colt.

– Igazán nincs mit – szerénykedett a lány.

– De, igazán lekötelez. Ilyen nevet! – sóhajtott Colt, majd a bájos lányhoz fordult. – Szóval beszélhetnénk négyszemközt?

– Elnézést, de most dolgozom. Nem küldhetem el a kliensem, nagyon kell a pénz. Mondja nyugodtan, hogy miben segíthetek – válaszolt kedvesen Clara, és újra bedörzsölte az asztalon fekvő nő arcát egy krémmel.

– Rendben van. Alapos gyanúnk van feltételezni, hogy köze van ahhoz a gyilkossághoz, amit tegnap délután hat és este kilenc óra között követtek el brutális kegyetlenséggel a Still síkátorban – mondta.

A pulton fekvő nő felkapta a fejét, és dermedten nézett Clarara, aztán szó nélkül felállt, és kiviharzott a helységből. Mindketten a pánikba esett nő után néztek. Clara lemosta a krémet a kezéről és összevont szemöldökkel nézett a nyomozóra.

– Ki az áldozat?

– Janice Hobster.

– Nem ismertem – csóválta a fejét Clara.

– Mi történt az arcával? A jobb oldalon, a szeme alatti zúzódásra gondolok – érdeklődött Colt.

– Egy nő felpofozott.

– Értem. Ez volt az a nő? – ásott elő a zsebéből egy fényképet az áldozatról és megmutatta neki.

– Igen, ő volt az! Csak akkor máshogy nézett ki! – háborodott fel Clara.

– Hogy érti, hogy máshogy nézett ki?

– Hát nem feküdt az úton egy rúddal a kezében. De felismerem, ő ütött meg – meredt a képre.

– Hölgyem. Ez a nő Janice Hobster. Meggyilkolták. Ez a kép pedig a halála után készült.

– Sajnálom. Hogyan gyilkolták meg?

– Hidegvérrel – mondta ki Colt borzalommal a szemében.

– Úgy érti szilárd állapotúval? Szörnyű! – sütötte le a szemét Clara.

Colt értetlenül nézett rá, majd megrázta magát.

– Hol tartózkodott tegnap délután óta?

– Dolgoztam, aztán szokásosan elmentem futni. Később kínai étteremben vacsoráztam, onnan elmentem moziba, aztán hazasétáltam, megnéztem a szomszéd Mrs. Gothert, mert újabban betegeskedik, aztán a lakásomban voltam és aludtam – gondolkodott Clara.

– Alá tudja ezt valaki támasztani?

– Igen, azt hiszem sokan láttak – bólogatott Clara.

Colt körbenézett, majd elüvöltötte magát.

– Chaplin!

Kinyitódott a kozmetikát leválasztó részleg tolóajtaja, és Chaplin dugta be rajta a fejét.

– Jó, hogy itt van Chaplin.

– Örülök, hogy segíthetek uram. Tudja, ennyi szerep... már nincs messze az önálló történet, érzem – magyarázta.

– Lassan a testtel Chaplin! Ne próbálja befolyásolni az Írót!

– Igenis uram.

– Chaplin, kérem nézzen utána Clara alibijének. Kérdezze meg a munkatársait mikor végzett, aztán keresse fel azokat, akik a parkban láthatták futni. Menjen el a kínai étterembe, kérdezze ki a személyzetet, hogy emlékeznek-e rá, és a többi vendéget, akik akkor ott vacsoráztak. Utána a mozi személyzetét is faggassa ki, és a filmen bent ülő nézőket is keresse fel, kérdezze ki őket, hogy emlékeznek-e Clarara, és hogy milyen volt a film. Utána menjen el a lakásához, menjen be a szomszédjához, Mrs. Gotherthez, tudja meg, Clara tényleg meglátogatta-e az elmúlt este folyamán, és hogy mi Mrs. Gothert betegsége. Ha ezt megtudta, keresse fel Mrs. Gothert orvosát, és bizonyosodjon meg róla, hogy valóban beteg-e – utasította.

Chaplin mindent lejegyzetelt, aztán eltűnt.

– Tudnia kell Clara, hogy az áldozat, Janice Hobster, az ön barátjának, Robin G.-nek volt az élettársa két évig. Maga miatt szakítottak.

– Igazán sajnálom. De szeretem Robin G.-t. Szerelem volt első látásra. Nem akartam tönkretenni a kapcsolatát, sem annak a lánynak az életét. Csak tudja, megláttam, és. – Clara a kozmetika falára meredt, amire emlékképek vetítődtek.

Colt végignézte, ahogyan Clara és Robin G. megismerkedtek.

– Érti már? – fordult vissza Clara a nyomozóhoz.

– Igen, azt hiszem – törölgette Colt a szemét. – Csak a légkondicionáló teszi – mentegetőzött, és gyorsan eltette a zsebkendőjét.

Chaplin visszatért, behúzta maga mögött a tolóajtót, elővette a noteszét és olvasni kezdett.

– Uram, kikérdeztem mindenkit, akit mondott. A hölgy alibije sziklaszilárd, mindenki alátámasztotta – mondta.

– Köszönöm Chaplin, gyors és szép munka volt. Hölgyem, elnézést a kellemetlenségekért. További szép napot – köszönt el Colt, majd Chaplinre nézett. – Van még valami Chaplin?

– Igen uram. Felkerestem ennek a bizonyos Mrs. Gothertnek az orvosát, aki azt állítja, nincs tudomása az idős asszony betegségéről. Sőt, felettébb érdekes, mert az orvos szerint Mrs. Gothert kiváló egészségnek örvend – közölte Chaplin.

Colt eltűnődött.

– Kérem Chaplin tartóztassa le Mrs. Gothertet! Vigye Robin G. után – mondta eltökélten. – Vizontlátásra! – mosolygott vissza Clarara Colt. A nő döbbenetben állt még akkor is, amikor Chaplin visszatolta az ajtót, aztán eltűnt.

Colt kifelé sétált, amikor eszébe jutott, hogy a társa valahol a közelben lehet. Fejét csóválva a keresésére indult. Elhúzta a függönyt, és megtalálta Gibbsont a pultos lánnyal.

– Gibbson! Vegye ki a fejét a fejmosóból és jöjjön! – szólt rá.

– De uram, ez a hölgy egész napos bérlettel ajándékozott meg. Még csak a hajmosásnál tartok – válaszolta.

– Gibbson, azonnal jöjjön velem, egy gyilkossági ügyben nyomozunk!

Gibbson kivette a fejét a tálból, és sietve megtörölte a haját. Szeretett volna elbúcsúzni a pultostól, de Colt nem hagyott neki időt, így az ajándék bérletét sem tudta átíratni egy aktuálisabb napra.

Kiléptek a szépségszalomból.

– Van két gyanúsítottunk, ez jó. De valamilyen nyomon tovább kell haladnunk – tűnődött Colt.

– Robin G. És ki a másik gyanúsított? Clara? – érdeklődött Gibbson.

– Nem. Clara tiszta. Egy hazug öreg viszont rendesen belekeveredett – bólogatott elismerően Colt.

– Szóval kéne egy másik nyom. Nézzünk körül – kezdett el lassan sétálni Gibbson a járdán, szemével folyamatosan az aszfaltot pásztázta. Hamarosan rábukkant a másik nyomra, amit keresett.

– Uram, azt hiszem megtaláltam – mondta. Colt odasietett hozzá, és szemügre vette a földön heverő borítékot. Elolvasta a feliratot: MÁSIK NYOM.

Felemelték, Colt kibontotta és érthetően, jól hallhatóan felolvasta a benne található egyszavas üzenetet:

– Vadgalamb.

– Tehát irány a lokál – értett egyet Gibbson.

– De hát még kora délután van. Ilyenkor nincs nyitva – csóválta a fejét Colt.

Gibbson elővette a jegyzetfüzetét, fellapozta, és olvasni kezdte:

– A VADGALAMB NEVEZETŰ LOKÁL ÉJJEL NAPPAL NYITVA VAN. TULAJDONOSA KEN WAYARD, TÖBBSZÖR KERÜLT MÁR ÖSSZETŰZÉSBE A HATÓSÁGGAL. LEGUTÓBB KÉT HÓNAPJA, AMIKOR NEM FIZETTE BE A PARKOLÓ BÍRSÁGÁT.

– Így mindjárt más. Nézzünk szét Gibbson, hátha találunk valamit!

5.

A Vadgalamb nevezetű non-stop lokál a város szélén állt. A nappal is nagy zsúfoltsággal működő hely híres volt a szórakozni vágyók körében. Már délután nehéz volt parkolóhelyet kapni a környéken, Colt is tett egy kört az autóval, mire felszabadult egy hely és meg tudott állni.

– Miért kellett körbemennünk, miért nem volt azonnal szabad hely? – kérdezte Gibbson.

– A hitelesség szempontjából fontosak ezek a részletek – magyarázta Colt, miközben bezárták az autót, és a bejárat felé igyekeztek.

A portán álló nappali biztonsági őr mielőtt kérdezhetett volna valamit, Gibbson előkapta a jelvényét és felmutatta.

Miután minden gond nélkül túljutottak a portán, a biztonsági őr telefonon mindenkinek leadta a drótot, hogy megérkezett a rendőrség, így mire beértek, egy üres terem láttak pár táncosnővel, és a nyelvet nem jól beszélő turistákkal, akik nem tudtak kimenekülni a hátsó kijáraton.

– Azt hiszem számítottak ránk Gibbson! – tűnődött el a helyet fürkészsze Colt. Még a DJ sem volt a helyén, az italpult is üresen állt.

– Talán már értesültek Robin G. esetéről – felelte Gibbson.

– Gibbson, nézze csak! Nem lát valami furcsát? – mutatott Colt a kisméretű, félkör alakú színpadokra, amik az asztalok között helyezkedtek el. Tíz ilyen kis színpad volt kialakítva, közepükön egy ezüst csővel. A kilencedik közepén azonban nem volt semmi.

– Az lehetett Janice Hobster színpada – mutatott Colt a cső nélküli színpad felé.

– Honnan jött rá uram?

– Nézze csak meg jobban – mosolyodott el. – Ha jobban szemügre veszi, akkor a színpad fölött lógó reklám neonlámpát a Jagermeister felirat díszíti – mondta.

– És? – értetlenkedett Gibbson.

– Jagermeister. Kezdőbetűje a J. Az áldozatunk monogramja szintén J, mint Janice. Tehát ez az ő színpada volt. Gibbson, magának még rengeteget kell tanulnia. Használja az

esztét! Nem elég, ha valaki zeneileg művelt, mint maga – mondta.

– Köszönöm, uram.

– Kérdezzük ki a személyzetet! Vagy akit itt találunk.

– Rendszerben uram.

Elindultak az asztalok között, amikor egy ember eléjük vágott.

– Segíthetek valamiben nyomozó urak? – kérdezte az idegen. Jól szituált, negyven éves férfi volt.

– Igen, megmondhatná, hogy ki maga! – szólt Gibbson.

– Ken Wayard. A tulajdonos – mutatkozott be a férfi. – Munka, vagy szórakozás céljából látogattak el a Vadgalambba?

– Természetesen ezt az információt nem oszthatjuk meg Önnel. Egy gyilkossági ügyben nyomozunk – válaszolta Colt.

– Értem.

– Mr. Wayard, hol tartózkodott Ön tegnap délután öt óra és éjfél között? – szegezte neki a kérdést Gibbson.

– Miért ez idő alatt? – súgta a fülébe Colt.

– Nem kérdezhetjük mindenkitől ugyanazt. – vont a vállát és a tulajra nézett.

– Természetesen itt voltam, úgy tíz óráig. Utána pedig tekézni mentem a barátaimmal.

Éjjel egy óra körül értem haza, egyedül, de ez már nem tartozik magukra. Éjfél felé kérdezték, addig pedig a barátaimmal tekéztem.

– Alá tudja ezt valaki támasztani? – kérdezte Colt.

– Igen. A tekeklubban mindenki – vágta rá a tulaj.

Colt körbenézett és meglátta a bárpultnál ülő Chaplint, amint magányosan iszogot.

– Chaplin! – szólt rá.

– Igen uram?

– A legjobbkor. Kérem nézzen utána, hogy Mr. Wayard járt-e a tekeklubban tegnap.

Kérdezzen ki mindenkit!

– Igen, uram – bólintott Chaplin és eltűnt.

– Bizonyára értesült arról, hogy Janice Hobstert tegnap meggyilkolták. – kezdte Gibbson, de a tulaj közbevágott.

– Micsoda? Janice meghalt? Te jó ég! – kapott a homlokához.

– Őszinte részvétem. – veregette meg a vállát Colt.

– Janice volt a legjobb alkalmazottam. Mindenki szerette, egyszerűen vonzotta a tömeget. Emlékszem, amikor megláttam, egy szál farmerben és pólóban állt a klub előtt, és én tudtam, hogy sokra viszi még. Én... – elcsuklott a hangja és a mennyezetre emelte a tekintetét, ahol megelevenedtek Wayard emlékei Janice-ről. Colt és Gibbson tünődve nézte az emlékeket.

– Tényleg tehetséges volt – bólintott Gibbson, majd tovább nézte a plafont.

– Álljunk le! Az ott kicsoda? – kérdezte Colt, mire a kép megállt.

– Ki? – szipogta a tulaj.

– Ott, a háttérben, Janice mögött, aki olyan féltékenyen és dühösen néz rá!

Wayard megtörölte a szemét és hunyorogva a plafonra nézett, hogy beazonosítsa a Janice mögött álló apró embert a háttérben.

– Nem tudom, olyan rossz az emlék minősége. Nagy volt a füst akkor éjjel, meg már ittam is, kicsit homályos, de ha jól látom barna hajú – húzta össze résnyire a szemét.

– Igen, sötét hajú, ez biztos – bólogatott Colt.

– Csak két nem szőke táncosnő dolgozik nálunk, Shally és Marge. Nem látom tisztán, hogy melyikük az – mondta a tulaj. A képek eltűntek a plafonról.

– Ha jól sejtem, az volt Janice színpada – mutatott Colt a Jagermeister neontábla alatti félkör színpadra.

– Igen, amelyikről érdekes módon eltűnt a cső. – vont a vállát Wayard.

– Az áldozat kezében egy ilyen csövet találtunk. Úgy sejtjük köze van a gyilkossághoz, a

laborosok vizsgálják – magyarázta Colt.

– Mondja Mr. Wayard. A két barna hajú táncosnő közül valamelyik itt tartózkodik jelenleg?
– érdeklődött Gibbson.

– Igen, Shally az öltözőjében van, Marge éjjel dolgozott, ő majd csak este érkezik.

– Beszélhetnénk Shallyval? – kérdezte Colt.

– Természetesen. Odakísérem Önöket. Jöjjenek! – indult el Wayard az asztalok között.

A nyomozók követték. Az öltöző zsúfolt volt, egymás mellett álltak a tükrös szépítkező asztalok. A tükrök nagy részére fényképek voltak ragasztgatva, az asztalokat beborította a sok sminkeszköz és különböző ruha kiegészítő. Shally az asztalánál ülve, kétségbeesve hallgatta a nyomozókat, akik közölték vele a szörnyű hírt.

– Nem tudom elhinni, hogy meghalt! – zokogott Shally.

– Hölgyem, tudnunk kell, hogy hol tartózkodott tegnap délutántól ma reggelig? – kérdezte Gibbson fáradtan.

– Én szabadságon voltam, két hete nem dolgozom. Apám nagyszüleinél voltam látogatóban, Tokióban – mondta.

– Megtudja ezt erősíteni valaki?

– Igen, rengetegen. A repülön az utasok, alkalmazottak, a reptéren a vámosok, emberek, a taxis, a rokonok. – hadarta.

– Értem. Chaplin visszaért már? – fordult körbe Colt.

– Igen uram, itt vagyok – zihált Chaplin és elővette a jegyzetfüzetét. – Mr. Wayard alibijét biztosították a teke klubban, azonban eltűnt egy tekebábú azok közül, amikkel ő és a barátai játszottak.

– Rendben van. Chaplin kérem tartóztassa le Mr. Wayardot, majd menjen Tokióba és kérdezze ki az érintetteket Shally alibijével kapcsolatban! – utasította Colt.

Chaplin bólintott, vett egy nagy lélegzetet és eltűnt.

– Egyre több a gyanúsított, és nincs megoldása az ügynek – sóhajtott Gibbson.

– Gibbson, maga túl nagyravágyó. Nyugalom, az ügy meg lesz oldva.

Colt körülnézett az öltözőben és megakadt a szeme az egyik tükörrre akasztott láncon.

– Gibbson, nézze csak meg ezt a láncot! – mondta.

Gibbson közelebből szemügyre vette az ékszert, és mint aki mindent tud, bólogatni kezdett.

– Shally, mondja csak, kié ez az asztal?

– Marge-é.

– Sejtettem – mosolyodott el Colt és megnézte a tükörrre ragasztott fényképeket. Sok csoportkép volt rajta a táncosnőkről. Minden képről ki volt vágva egy fej.

– Shally, mondja csak, kié ez a test, akinek kivágták az arcát a képekről? – érdeklődött Colt.

– Janice Hobsteré – nézte meg jól a képet.

– Hol találjuk meg Marge-ot?

– Honnan tudjam? Nekem ennyi a szerepem – vont a vállát Shally és visszaült az asztalához, ahol sminkelni kezdett.

Kisétáltak az öltözőből a láncsal, amit nylon tasakba tettek.

– Vegye elő a noteszt Gibbson.

– Igenis, uram.

Előkapta a noteszt, fellapozta és olvasni kezdett belőle:

– MARGE LONES. HUSZONHÉT ÉVES, A VADGALAMB NEVEZETŰ SZÓRAKOZÓHELY TÁNCOSNŐJE ÖT ÉVE. SZERETI A ROMANTIKUS FILMEKET, HÉT ÉVESEN ÜLT ELŐSZÖR HULLÁMVASÚTON. HOBBIJA A TÁNC ÉS AZ OLVASÁS, KEDVENC REGÉNYE A GYILKOS HAJLAMOK. JELENLEG EGYEDÜL ÉL A HAROLDES LAKÓPARKBAN. GYEREKKORI VETÉLYTÁRSA JANICE HOBSTER.

– Azt hiszem nyomon vagyunk Gibbson. Induljunk!

– Uram, telefonja van! – szólt rá.

Colt előkereste a mobiltelefonját, aminek létezéséről nem is tudott, és felvette.

– Colt.

– Uram, itt Chaplin.

– Rosszul hallok Chaplin, beszéljen hangosabban!

– Most jobb, uram?

– Igen Chaplin, mondja.

– Távol keleti vackok ezek a mobilok – dűnnyögött Chaplin, majd újra beleszólt. – Uram, Shally alibijét mindenki alátámasztotta, kivéve az egyik légiutaskísérőt, Mio Wangot, aki határozottan azt vallotta, hogy nem látta őt. Azonban a repülőjegy és a személyzet összes többi tagja a rokonokkal együtt bizonyítják Shally igazát – magyarázta Chaplin.

Colt összeráncolta a szemöldökét.

– Rendben Chaplin, tartóztassa le Mio Wangot, és jöjjön vissza! – utasította.

– Igen uram.

6.

A Haroldes lakópark egyik új épületében találták meg Marge Lones lakását. Hosszas dörömbölés után Marge személyesen nyitott ajtót.

– Miss. Lones, hol tartózkodott a tegnapi nap folyamán? – szegezte neki a kérdést Gibbson, már az ajtóban.

– Egész nap itthon voltam egyedül, aztán tizenegykor munkába indultam – felelte Marge idegesen.

– Miss. Lones, alapos gyanúnk van feltételezni, hogy megölte Janice Hobstert – mondta Colt.

– Miért tettem volna?

– Nézzük csak! – vette elő Gibbson a noteszét, fellapozta, és olvasni kezdte: – MERT FÉLTÉKENY VOLT RÁ.

– Nem igaz! – tagadott rögtön Marge.

– De igen! MINDIG JOBB VOLT MAGÁNÁL. ELŐSZÖR TÍZÉVESEN ALÁZTA MEG, AMIKOR A GYEREKSZÉPSÉGVERSENYT Ő NYERTE, MAGA BE SEM JUTOTT A DÖNTŐBE. AZTÁN A VERSMONDÓ VERSENY, AHOL MAGA KIHAGYOTT EGY EGÉSZ SORT, ÉS NEM ÉRT EL HELYEZÉST. AZTÁN A MISS BIKINI VÁLASZTÁS, AHOL MAGA NEM INDULHATOTT, MERT A PLASZTIKAI MŰTÉT HEGEI FRISSEK VOLTAK. EZEKET MIND JANICE HOBSTER NYERTE, MAGA LABDÁBA SEM RÚGOTT – olvasta fel Gibbson, miközben az ajtóra vetültek Marge emlékei.

Colt nézte a képeket, amin Janice Hobster ragyogott. Gibbson folytatta a felolvasást: – AZTÁN UGYANOTT LETT TÁNCOSNŐ, AHOL MAGA, ÉS A VENDÉGEK ÖT JOBBAN SZERETTÉK. MÉG AZ EGYKORI VŐLEGÉNYE, ROBIN G. IS ELHAGYTA MAGÁT ÉRTE.

Marge összeroskadt a padlón és sírni kezdett. Colt elővette a jegyzetfüzetét.

– Megvan a laboreredmény Gibbson. Nézze csak! – mutatta meg a tömböt. Gibbson beleolvasott és felhúzta az egyik szemöldökét.

– Nem öltem meg! – fakadt ki Marge.

– Miss Lones, kérem húzza fel a nadrágja szárát! – utasította Colt.

Marge Lones felhúzta a bal szárán a nadrágot, vádliján lila véraláfutásban húzódott egy harapásnyom.

– Mondja el hogyan történt! – szólt Colt.

– Nem akartam megölni. Csak dühös lettem. Tegnap délután bementem a Vadgalambba és láttam, hogy táncol. A vendégek fele csak miatta jött. A száma végén a cső, amin forgott kiszakadt a helyéről, ezért az öltözőbe hozta. Úgy éreztem, hogy ketten nem férünk meg egy helyen, kértem, hogy hagyja ott a lokált. Hallani sem akart róla. Elragadott az indulat, megfogtam a csövet és megütöttem. Rögtön összeesett, én pedig kétségbeestem. Nem akartam megölni, csak úgy találtam el, olyan rossz szögben, hogy azonnal meghalt. A cső

véres lett, el akartam tüntetni, hogy ne jöjjenek rá a többiek. Kivonszoltam Janice-t a hátsó ajtón a csővel együtt, és egy sikátorhoz hajtottam. Elvettem a láncát, mert Robin G. egyszer azt már nekem adta, de amikor elhagyott visszakérte, aztán Janice-nek adta. A sikátorba érve elhelyeztem Janice-t a földön, a csövet a kezébe raktam és...

– És akkor jött a kutya, ami megharapta magát. Maga pedig belerúgott – folytatta Gibbson.

– MISS LONES, A KUTYA FOGAIN EMBERI BŐRDARABOKAT TALÁLTAK A LABOROSOK, A MAGA VÁDLIJÁBÓL SZÁRMAZNAK – csukta be a füzetét Colt.

Marge Lones összeroskadva ült a padlón, Gibbson és Colt a falon nézték a nő emlékképeit, ahogyan az áldozatot elhelyezi a sikátorban, majd megrugdossa a kutyát, amelyik megharapta.

Amikor végignézték a képeket, Colt biccentett, mire Gibbson megbilincselte a nőt, és elvezették.

Ahogy beértek a kapitányságra, két ember átvette tőlük Marge-ot, és egy cellába vitték.

– Szép munka volt Gibbson. Hirtelen ember maga, de kezelhető. Sokat kell még tanulnia, akkor is, ha elragadó a mosolya.

– Köszönöm uram.

– Ilyenkor jön az, hogy boldogan kísétálunk a kapitányságról. Induljunk! – veregette hátba Colt Gibbsont, és elindultak a kijárat felé. Csak a hátuk látszódott, ahogyan távolodnak a folyosón. Elindult a szimfonikus zenekar boldog harsonája. Már majdnem kiértek, amikor Chaplin utánuk szaladt.

– Chaplin. Jól utazott? – érdeklődött Colt.

– Remekül uram.

– Mi a helyzet a többi letartóztatottal? – kérdezte Gibbson.

Chaplin elővette a noteszét és olvasni kezdte:

– VÉGÜL TISZTÁZTÁK MAGUKAT. A KÉT VENDÉGNEK VÉGÜL ESZÉBE JUTOTT AZ ÉJSZAKA, ÉS EMLÉKEZTEK MÁR ROBIN G.-RE IS. KEN WAYARD LAKÁSÁBAN VÉGÜL MEGTALÁLTUK AZ ELLOPOTT TEKEBÁBÚT, BEISMERTE A BŰNÖSSÉGÉT, PÉNZBÍRSÁGGAL ELENGEDTÜK, NEM EMELTÜNK VÁDAT. MIO WANG BEISMERTE, AZÉRT NEM EMLÉKEZETT SHALLYRE A REPÜLŐN, MERT AZNAP NEM DOLGOZOTT, DE EZT NEM TUDTÁK A FŐNÖKEI, ÍGY AZÉRT A NAPÉRT IS FIZETÉST KAPOTT VOLNA – tette el jegyzetét Chaplin.

– Tehát mindenki szabad. Ez nagyszerű – bólintott Colt.

– Nem egészen – mondta Chaplin.

– Hogy érti ezt Chaplin?

– Clara Walhalterbanerst szomszédja, Mrs. Gothert továbbra is őrizetben van. Az orvosa továbbra sem tudja biztosítani az állítását, fenntartja, hogy Mrs. Gothert kiváló egészségnek örvend. – vonta meg a vállát Chaplin.

– Tudtam, hogy az öreg sáros. Nem tetszett ez a mese nekem – rázta meg a fejét Colt, és mindhárman kísétáltak az ajtón.

Lementek a rendőrség előtti lépcsőn és tovább beszélgettek.

– Hát ez volt az első részünk – töprengett Colt hangosan.

– Igen. És Chaplin milyen sok szerepet kapott. Majdnem többet, mint én – állt meg Gibbson.

– Lehet, hogy közelebb van az a saját történet, mint gondolnám – nézett fel az égre Chaplin.

– Chaplin, ne akarja befolyásolni az Írót! – szólt rá Colt ingerülten.

– Rendben, uram – mondta, és a lépcsőn leérve eltűnt.

– Hogy érezte magát Gibbson? – érdeklődött Colt.

– Jól uram, de ezt nem vallhatom be. Tudja, továbbra sem kedvelem magát, a bonyolult karakterem majd csak a negyedik rész környékén kezdi el tisztelni magát. Addig magányos vagyok. Úgyhogy most megyek és leiszom magam egy lepukkadt bárban. – vonta meg a vállát, és rágyújtott egy cigarettára.

– Vigyázzon Gibbson, magának a back storyja szerint alkoholproblémái voltak. És muszáj dohányoznia?

– Látott már tökös, lázadó karaktert borosta és cigi nélkül? – kérdezett vissza.

– Gibbson, maga végtelenül tapasztalatlan és önfejű nyomozó, még akkor is, ha a zord, erős külső, egy érzékeny, művelt embert takar.

– Köszönöm, uram.

Megálltak a lépcső előtt, és tovább folytatták a beszélgetést az első részről, miközben a háttérben boldog emberek léptek ki a rendőrségről. Csupa hálás, megkönnyebbült arc, akiket ők csukattak le nap közben.”